

РЕШЕНИЕ

№ 12558

гр. София, 22.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **4431** по описа за **2024** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на С. Г. Г. срещу Решение от 26.03.2024г. по АНД №13254/2023г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 8-ми състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ №42-0007482/03.08.2023г., издадено от Директор на Регионална дирекция „Автомобилна администрация /РД „АА“/ [населено място], с което на С. Г. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 /две хиляди/ лева на основание чл. 93, ал. 1, т. 1 от Закона за автомобилните превози /ЗАрПр/ за нарушение на чл. 89, т.4 от Наредба № 33/03.11.1999г. за обществен превоз на пътници и товари на територията на Република България.

С касационната жалба се твърди, че решението на въззивния съд е необосновано и неправилно поради нарушение на материалния и процесуален закон. Твърди се, че решаващият състав на съда не е обсъдил обстойно направените с жалбата възражения. В тази връзка сочи, че в наказателното постановление не е обсъдено, наличието или липсата на унифициран код 95 съгласно Наредба № 1-157 от 1 октомври 2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина, която допуска

освен карта за квалификация на водача, като доказателство да бъде вписан този код в графа 12 на СУМПС, което правело вмененото нарушение недоказано по същество. Счита, че в случая не е следвало да бъде прилагана нормата на чл.93, ал.1 от ЗАвП, тъй като нарушението, изразяващо се в извършване на обществен превоз на товари без да се притежава карта за квалификация на водача, издадена по реда на Наредба № 41/04.08.2008 г. на МТ, е наказуемо по чл. 105, ал. 1 от ЗДвП. Счита, че са налице предпоставките за приложение на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН. Иска се отмяна на решението на СРС, като вместо това да се постанови съдебен акт за отмяна на НП.

Ответната страна – директор на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ не се явява, не се представлява и не изразява становище по подадената касационна жалба.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение по делото за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, от надлежна страна, срещу подлежащо на оспорване съдебно решение. По съществото ѝ, съдът взе предвид следното:

От фактическа страна Софийският районен съд е приел за установено, че при извършената проверка 27.06.2023г. на автомагистрала „С.“ в посока [населено място], С. Г. Г. е управлявал моторно превозно средство С. Р 410 с рег. [рег.номер на МПС] от кат.3, с прикачено към него полуремарке, като е извършвал обществен превоз на товари - хранителни продукти на територията на Р. България по маршрут [населено място]- [населено място]. Проверяващият установил, че към момента на проверката водачът не представя валидна карта за квалификация на водача, издадена по реда на чл. 7 б, ал.5 ЗАвП. Представена е била карта с изтекъл срок - валидна до 15.06.2023г. При така направените констатации, проверяващият екип обосновал извод, че водачът е извършил нарушение по чл. 89, т.4 от Наредба № 33/03.11.1999г.

За установеното и описано по-горе нарушение на 27.06.2023г. е съставен Акт за установяване на административно нарушение. Препис от акта бил предявен на Г. на 27.06.2023 г., който след като се запознал със съдържанието му, го подписал без възражение.

Въз основа на горепосочения акт, директора на РД АА, [населено място] издал потвърденото с обжалваното решение на СРС НП№ 42-0007482/03.08.2023 г.

За да постанови решението си, въззивният съд е кредитирал приложените по преписката доказателства, приобщени по реда на чл. 283 НПК. СРС е приел, че при съставяне на АУАН и при издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обуславят отмяна на НП.; посоченото нарушение е безспорно доказано и правилно е ангажирана административнонаказателна отговорност на нарушителя. СРС е приел и, че нарушението не представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 ЗАНН.

В случая не се спори, че за спрения за проверка водач Г. е съществувало задължение да осъществява обществен превоз на товар при наличието на карта за квалификация, която да представи на инспекторите от РД «АА» С., в изпълнение на изискването на нормата на чл. 89, т. 4 от Наредба № 33 от 3.11.1999 г. Безспорно е, че

към датата на извършване на проверката водачът не имал валидна такава карта, тъй като същата е изтекла на 15.06.2023 г. Като не изпълнил произтичащото от посочения подзаконов нормативен акт изискване, от обективна и субективна страна водачът е осъществил вмененото му нарушение.

Относно приложимата санкционна разпоредба при неизпълнение на горното задължение, касационният съд не споделя доводите в касационната жалба за приложимост на общата разпоредбата на чл.105, ал.1 ЗАвПр. Правилно с НП санкцията е наложена именно на основание чл.93, ал.1, т.1 ЗАвПр, според който, водач на моторно превозно средство, който извършва обществен превоз или превоз за собствена сметка на пътници и товари без издадено за моторното превозно средство удостоверение за обществен превоз на пътници или товари, заверено копие на лиценз на Общността, разрешение, документ за регистрация или други документи, които се изискват от регламент на европейските институции, от този закон и от подзаконовите нормативни актове по прилагането му, се наказва със глоба 2000 лв. - при първо нарушение. При граматическото тълкуване на текста се установява, че определението „издадено /а не издадени/ за моторното превозно средство“ е относимо към първия от примерно и бланкетно посочените в разпоредбата документи - удостоверение за обществен превоз на пътници или товари по чл.7, ал.1 ЗАвПр, което се издава именно за превозно средство. Т.е. тази санкционна норма е приложима и при липса на валиден друг документи, изискван за осъществявания обществен превоз по силата на подзаконов нормативен акт по прилагането на ЗАвПр, какъвто е Наредба №33 от 03.11.1999 г. за обществен превоз на пътници и товари на територията на Република България, включително по отношение на водачите на МПС.

Доколкото не се твърди и не се установява по делото, в свидетелството за управление на МПС на касатора С. Г., в графа 12 да е вписан унифициран код 95 съгласно Наредба № I-157 от 1.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина, липсата на обсъжда на това обстоятелство в мотивите на въззивното решение, не е основание за отмяната му.

При безспорно установеното извършено нарушение касационният съд не споделя, обаче, изводът на СРС, че не са налице са основанията на чл. 28 от ЗАНН.

Съгласно § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН "маловажен случай" е този, при който извършеното нарушение от физическо лице или неизпълнение на задължение от едноличен търговец или юридическо лице към държавата или община, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение или на неизпълнение на задължение от съответния вид. Законодателят не е изключил засегнатите в случая обществени отношения във връзка с осъществяването на обществени превози, както и формалните нарушения от обхвата на чл. 28 от ЗАНН, т.е. не е налице пречка по чл.28, ал.7 ЗАНН да се направи преценката за маловажност на нарушението. При определяне на преценката за маловажност следва да се имат предвид редица обстоятелства, които в своята съвкупност трябва да дадат отговор на въпроса дали нарушението показва по-ниска степен на обществена опасност от обикновените случаи.

Във връзка с горното, настоящият съдебен състав приема, че изискването за притежаване на карта за квалификация е въведено, за да бъде гарантирано, че обществен превоз на товари или пътници се осъществява от лица, които притежават

необходимите за изпълнение на дейността познания, придобити чрез посещения в курсове за обучение. С други думи, липсата на карта за квалификация в общия случай е индичия за това, че водачът не е преминал задължителния курс и от това произтича обществената опасност на нарушението - общественият превоз се извършва от недостатъчно квалифицирано лице. Картата за квалификация по същество представлява официален свидетелстващ документ, удостоверяващ факти с правно значение, а именно, че водачът е преминал началната квалификация или задължителното периодично обучение. Видно от представената справка от Система за преглед на DQC карти, Г. е преминал през първоначално обучение (издадена карта с валидност от 05.08.2013 г. до 19.07.2018 г.) и периодично обучение (издадена карта с валидност от 05.07.2018 г. до 15.06.2023 г.), като му е издадена и карта за квалификация с период на валидност 10.07.2023г.-02.07.2028г., което обосновава извод, че последният притежава познания и квалифицирани умения за извършване на посочената дейност, а нарушението към момента е продължило кратък период от време. Също така, въпреки продължителния стаж на касатора като шофьор на МПС, осъществяващи обществени превози, не се установява на същият да са наложени други наказания за нарушения при осъществяването на тази дейност. От изложеното може да бъде направен извод за наличието на обстоятелства, съществуването на които обосновава явно по-ниската степен на опасност на конкретно извършеното нарушение в сравнение с други такива прояви от съответния вид. При преценката за съблюдаване на принципа за пропорционалност между деянието, последиците от същото и предвидената санкция, може да се заключи, че предвиденият в разпоредбата на чл. 93, ал. 1, т. 1 от ЗАвПр размер на наказание -2 000лв. по никакъв начин не съпоставим и съизмерим с обществената опасност на конкретните деяние и деец, включително и с оглед материалното и семейно положение на касатора. Предвид горното, настоящият състав счита, че за извършеното от С. Г. нарушение е следвало да се приложи разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН и като не е сторил това, наказващият орган е допуснал нарушение на закона, както и районният съд, който е потвърдил издаденото наказателно постановление.

С оглед изложеното, настоящата инстанция намира, че по отношение на нарушението по чл. 93, ал. 1, т. 1 от ЗАвтП, във вр. с чл. 89 т. 4 от Наредба № 33 от 3.11.1999 г. следва да намери приложение разпоредбата на чл. 222, ал. 1 във вр. с чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка чл. 63, ал. 4, във вр. чл. 63, ал. 2, т. 2 от ЗАНН, като решението на Софийски районен съд бъде отменено и вместо него се постанови друго, с което оспореното наказателно постановление да бъде отменено, а нарушителят се предупреди, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на настоящото решение, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

Водим от горното и на основание чл. 222, ал. 1 и чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд - София град, XI-ти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение от 26.03.2024г. по АНД № 13254/2023 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 8-ми състав, и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 42-0007482/03.08.2023 г., издадено от Директор на Регионална дирекция „Автомобилна администрация [населено място], с което на С. Г. Г. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 2000 /две хиляди/ лева на основание чл. 93, ал. 1, т. 1 от Закона за автомобилните превози за нарушение на чл. 89, т.4 от Наредба № 33/03.11.1999г.

ПРЕДУПРЕЖДАВА, на основание чл. 63, ал. 4 във вр. с, ал. 2, т. 2 от ЗАНН, С. Г. Г., ЕГН [ЕГН], че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизане в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.